

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 25.694 van 7 april 2009
in de zaak RvV XII

In zake: X
handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen Xen X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn en handelt in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X En X op 12 januari 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 29 augustus 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard in toepassing van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. VANTIEGHEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

De verzoekende partij verklaart de Kosovaarse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 14 oktober 1967. De minderjarige kinderen van de verzoekende partij verklaren de Kosovaarse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 3 oktober 1993 en 9 september 1998.

De verzoekende partij, die volgens haar verklaringen op 21 maart 1999 het Rijk is binnengekomen samen met haar kinderen, diende op 17 juni 1999 een asielaanvraag in. Op

4 januari 2001 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een vordering tot nietigverklaring in bij de Raad van State. Op 10 januari 2002 verwerpt de Raad van State het beroep tot nietigverklaring bij arrest nummer 102.468.

Op 9 december 2002 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 9 maart 2005 verklaart de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de aanvraag van de verzoekende partij onontvankelijk.

Op 7 juni 2005 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet. Op 29 augustus 2008 verklaart de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de aanvraag van de verzoekende partij onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds maart 1999 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlandse taallessen heeft gevolgd, een cursus huishoudelijke naad volgde, actief is in de Albaneestalige moedergroep, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9, al 2 van de wet van 15.12.1980.

Het feit dat haar kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien geeft betrokkene zelf toe dat er in Kosovo plaats is in het buitengewoon onderwijs, een onderwijstype die haar oudste dochter, (A.), in België volgt. Ook heeft betrokkene steeds geweten dat de scholing van haar oudste dochter, (A.), plaatsvond in precair verblijf en dat haar opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van het kind toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Sinds 05.01.2001 vindt deze scholing trouwens plaats in illegaal verblijf. De verplichte scholing van haar jongste dochter, (A.), vond steeds plaats in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het betrokkene is die de belangen van de kinderen heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene vroeg op 22.03.1999 in België asiel aan. Deze asielaanvraag werd op 04.01.2001 afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, haar betekend op 05.01.2001. Betrokkene verkoos geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit dit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de asielprocedure – namelijk iets meer dan 1 jaar en 9 maanden – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

*Wat betreft de verklaringen van de destijds verantwoordelijke minister Dewael waaraan betrokkene refereert en die wijzen op de mogelijkheid tot regularisatie voor personen wier asielprocedure onredelijk lang zou geduurd hebben, dient opgemerkt te worden dat betrokkene zich hier niet op kan beroepen. Haar asielprocedure heeft immers slechts iets meer dan 1 jaar en 9 maanden geduurd en bijgevolg voldoet zij niet aan de criteria die door de minister werden vooropgesteld (3 of 4 jaar asielprocedure, afhankelijk van het feit of de schoolplicht van de kinderen weerhouden wordt). Tevens dient er opgemerkt te worden dat de procedure voor de Raad van State geen “automatische” schorsende werking heeft en **geen deel uitmaakt van de asielprocedure**. Dit element vormt bijgevolg geen grond voor regularisatie.*

Wat betreft de verwijzing naar de wet van 22.12.1999; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9 van de wet van 1980. Voor wat betreft de verklaringen van de heer Freddy Roosemont, Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken, waaraan betrokkene refereert dient er opgemerkt te worden dat deze verklaringen wel degelijk betrekking hebben op een ononderbroken **asielprocedure** van 3 of 4 jaar (afhankelijk van het feit of de schoolplicht van de kinderen weerhouden wordt). Zoals reeds gesteld voldoet betrokkene niet aan deze voorwaarden en kan ook dit element niet weerhouden worden.

Wat betreft de situatie in Kosovo dient er het volgende opgemerkt te worden: uit informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier (M.n. Report of the Secretary-General on the United Nations Interim Administration Mission in Kosovo d.d. 28.03.2008) blijkt dat sinds de onafhankelijkheidsverklaring van Kosovo dd.17.02.2008 de algemene veiligheids- en politieke situatie, op enkele alleenstaande feiten na, kalm en stabiel is. Met andere woorden de bewering dat de politieke situatie aldaar instabiel zou zijn klopt niet meer volgens de gegevens waarover wij heden beschikken. Bovendien blijkt uit hetzelfde rapport dat het de VN in Kosovo vooral te doen is om: 'ensuring that the political and security situation in Kosovo and the wider region remains stable, and that the safety and security of the population are preserved'. Eveneens, uit informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier blijkt dat personen afkomstig uit Kosovo een visumaanvraag kunnen indienen in Pristina. Zij dienen daarvoor, vanuit het land van herkomst of vanuit een land waar zij kunnen verblijven, contact op te nemen met het Call Center op het nummer 038/9811 waar zij alle nodige informatie en formulieren kunnen verkrijgen. Bij hetzelfde Call Center maken zij dan een afspraak om het dossier in te dienen bij het Belgisch Bureau te Pristina in de burelen van Fedex. Met andere woorden betrokkene kan zich o.i. perfect naar Kosovo begeven om aldaar via reguliere weg haar aanvraag in te dienen.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoekster haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om also de nodige steun te bekomen voor de terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene geen nieuw leven meer zou kunnen starten niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid."

2. Onderzoek van het beroep.

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

2.1.1. In het eerste middel stelt de verzoekende partij dat:

"De aanvraag wordt onontvankelijk verklaard door de Dienst Vreemdelingenzaken met de laconieke vermelding dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid aantonen waarom verzoekers de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van onthoud in het buitenland.

A. Minister dient het algemeen belang na te streven

De minister put uit zijn discretionaire bevoegdheid conform artikel 9 lid 3 Vw de almacht om arbitraire beslissing te nemen.

De minister bekleed deze functie omdat hij het algemeen belang dient na te streven. Dit algemeen belang dient beoordeeld te worden naargelang de krachtsverhoudingen die zich in de maatschappij weerspiegelen.

De krachtsverhoudingen in de maatschappij zijn op heden in het overwicht van de kapitalistische klasse. Derhalve dient de minister in de uitoefening van zijn discretionaire bevoegdheid de belangen van deze klasse te bevorderen.

De heersende en dus kapitalistische klasse heeft er alle belang bij dat verzoekers in het land gemachtigd zouden worden.

Verzoeker wenst in die zin te verwijzen naar de verklaringen van het Verbond der Belgische Ondernemers en de verklaringen gedaan om het formatieberaad van Rooms-Blauw in verband met migratie en asiel die verklaren dat er binnen een aanzienlijke korte termijn een tekort aan arbeidskrachten en arbeidsreserves zal zijn op de Belgische arbeidsmarkt.

Verzoeker is zeker bereid om werk op te nemen en zijn steen bij te dragen in de ontplooiing van BELGIË. De werkloosheid staat in Vlaanderen op een historisch laagte punt. Dit heeft tot gevolg dat de lonen zullen stijgen. De stijging van de lonen heeft als gevolg dat de internationale concurrentie positie van BELGIË ten opzichte van de buurlanden zal afnemen.

Verzoeker kan immers onmiddellijk aan de slag als arbeidster in arbeidsintensieve sectoren. Verzoeker is enorm gemotiveerd om aan de slag te kunnen gaan.

Dus in het algemeen belang omdat de bedrijven (zijnde de heersende kapitalistische klasse) over een voldoende arbeidsreserve dienen te beschikken is het noodzakelijk dat verzoeker toegelaten wordt in het Rijk en zich kan ontplooien op de arbeidsmarkt. Dit vormt tevens een buitengewone omstandigheid die een aanvraag tot machtiging in België rechtvaardigen. Zeker gezien de prangende vraag van het Verbond van Belgische Ondernemingen om meer arbeidskrachten toe te laten op de Belgische arbeidsmarkt.

Door verzoeker niet toe te laten in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid handelt hij niet in het kader van het algemeen belang of beter van de klasse wiens belangen hij dient te verdedigen.

Volgens verzoeker dienen ook de buitengewone omstandigheden niet alleen gelezen te worden als moeilijk terugkeerbaar maar ook als handelt in het algemeen belang."

2.1.2. De verwerende partij stelt dat artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet restrictief dient toegepast te worden. Dit artikel heeft slechts tot doel om vreemdelingen die in hun land van herkomst of van oponthoud geen Belgische diplomatieke overheid ter beschikking hebben of om een aan henzelf vreemde reden de aanvraag niet kunnen doen bij de overheid, toch de gelegenheid te geven een machtiging tot langdurig verblijf aan te vragen in België. In casu besloot de gemachtigde van de minister, geheel terecht en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, de aanvraag onontvankelijk te verklaren. De vage beschouwingen over het 'algemeen belang' kunnen geenszins aangenomen worden en vinden ook hun grondslag niet in de wet.

2.1.3. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidde ten tijde van de bestreden beslissing als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister van Binnenlandse Zaken of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of

consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens het derde lid van deze bepaling, kan in buitengewone omstandigheden het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verweerder na te gaan of zijn aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

De verzoekende partij betwist het hoofdmotief van de bestreden beslissing dat erin bestaat dat ze geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen. Het betoog van de verzoekende partij, zoals hoger omschreven, met de filosofische beschouwingen over het algemeen belang, de arbeidsmarkt en het migratie- en asielbeleid tonen het bestaan van buitengewone omstandigheden niet aan. De werkbereidheid van de verzoekende partij betreft een element van het gegrondheidsonderzoek, dat de verwerende partij heeft onderzocht doch niet diende te onderzoeken, zodat de kritiek gericht tegen het niet aanvaarden van dit element als buitengewone omstandigheid gericht is tegen een overtollig motief. In zoverre het de bedoeling van verzoekster lijkt te zijn om aan de hand van haar betoog de Raad haar aanvraag te laten heronderzoeken, dient te worden opgemerkt dat het evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van (oud) artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 13 en 6 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en de artikelen 47 en (wellicht bij materiële vergissing) 17 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

2.2.1. De verzoekende partij betoogt dat:

“Verzoeker wenst eveneens de schending van artikel 13 in te roepen. Artikel 13 spreekt van een 'daadwerkelijk' rechtsmiddel. Het rechtsmiddel dat ter beschikking staat van verzoeker tegen de kwestieuze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is geen daadwerkelijk rechtsmiddel (zijnde de huidige procedure).

Verzoeker betoogt dat het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geenszins voldoet aan de waarborgen zoals vastgesteld in bovenvermelde rechten (artikel 47 van het handvest van de grondrechten van de Europese Unie en schending van de principes van het EU proces-recht).

Verzoeker meent dat hij recht heeft op een beroep met volle rechtsmacht tegen een beslissing van de minister van binnenlandse zaken zeker indien deze genomen is in zijn discretionaire bevoegdheid..

Verzoeker meent dat hij conform bovenvermelde principes recht heeft op een onderzoek van de feiten door een jurisdictioneel orgaan dat zijn beroep behandelt en dit omwille van het feit dat de natuur van een aanvraag machtiging tot verblijf. Dit dient een actuele beoordeling in te houden van zijn deze aanvraag. Dit recht wordt beperkt aangezien verzoeker na het indienen van het verzoek blijkbaar rekening wordt gehouden met de omstandigheden op het ogenblik de minister zinnens is een beslissing te maken. Er wordt bijvoorbeeld aan verzoeker niet gevraagd of zijn buitengewone omstandigheden wel nog actueel zijn. Zodoende kan momenteel geenszins sprake zijn van een jurisdictioneel orgaan dat volle rechtsmacht heeft.

Verzoeker zal aantonen dat de principes van artikel 6 EVRM thans direct van toepassing zijn. Verzoeker zal verder aantonen dat ook het artikel 47 van het handvest van de grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Verzoeker zal aantonen dat het begrip 'volle rechtsmacht' een bijzondere betekenis heeft en dat de betekenis varieert van materie tot materie.

Verzoeker wenst artikel 17 van het Europees Handvest te citeren. Het artikel 47 luidt als volgt: Recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht. Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op en doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.

Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen. Rechtsbijstand wordt verleend aan diegenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voorzover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen.

De invulling van artikel 47 is gelijklopend met de invulling van artikel 6 EVRM, met dit verschil dat het toepassingsgebied zich uitstrekt niet alleen over burgerlijke en strafrechtelijke materies maar over ALLE materies die het Europees recht regelt waaronder dus ook het asielrecht. De tekst incorporeert zowel het artikel 13 EVRM als het artikel 6 EVRM. Zodoende dat er indien er een schending zou zijn van artikel 47 van het Europees Handsvest er een schending is van artikel 13 EVRM.

De rechtspraak in verband met het artikel 6 EVRM is dan ook relevant ter beoordeling van de vraag of het beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voldoet aan de voorwaarde zoals gesteld in het Europees Handvest.

Evenwel stelt artikel 47 van het Handvest geen vereiste van burgerlijke of politieke rechten. Begrip 'volle rechtsmacht'

Verzoeker stelt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volle rechtsmacht dient te hebben en thans niet voldoet aan deze vereiste.

Verzoeker betoogt dat het principe dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen eigen onderzoek kan stellen in strijd is met het begrip 'full jurisdiction', volle rechtsmacht zoals vastgelegd in het EVRM en dus indirect van toepassing via het artikel 47 van het Handvest (zei hierboven) en dus artikel 13 EVRM.

Van belang is om te beginnen dat het artikel 6 lid 1 EVRM niet alleen toegang tot een rechter gerandeert maar ook eisen stelt aan de rechtelijke toetsing van het overheidsoptreden. In het kader van een procedure moet op grond van de vaste jurisprudentie ten minste een rechtelijke instantie met volledige rechtsmacht de betreffende besluiten kunnen controleren ('decisions of administrative authorities which do not themselves satisfy the requirement of article 6 should be subject to subsequent control by a judicial body that has full jurisdiction', EHRM, 10 februari 1983, *Albert & le Compté v België* par. 29).

De eis van 'full jurisdiction' houdt in dat de betreffende rechter de bevoegdheid moet hebben: 'to examine all questions of fact and law relevant to the dispute before it' (EHRM, 23 juni 1981, *Le Compté, Van Leuven & De Meyere t. België*, Par. 51): de rechter moet op grond van artikel 6 lid 1 EVRM dus alle voor het betreffende geschil relevante vragen van juridische en feitelijke aard kunnen onderzoeken. Het is belangrijk om expliciet te constateren dat er geen onderscheid wordt gemaakt tussen rechtsvragen en feitelijke vragen.

Uit het voorgaande volgt dat de rechter, om te voldoen aan de eisen van artikel 6 EVRM, dus ook moet kunnen oordelen over de vaststelling van de feiten als deze relevant zijn in het geschil. Daarmee is van belang wat wordt bedoeld met 'facts relevant to the dispute'. Immers alleen met betrekking tot deze feiten geldt het vereiste van 'full jurisdiction'.

Daarmee is de vraag aan de orde hoe intensief de rechter terzake moet kunnen toetsen. Het uitgangspunt van de jurisprudentie van het EHRM lijkt te zijn dat de rechter een eigen oordeel over de feiten moet geven hetgeen impliceert dat hij de bestuurlijke feitenvaststelling vol moet kunnen toetsen. Gewezen kan hier worden op de uitspraak van het EHRM in de zaak *Terra Woningen t. Nederland*. Daarin werd een schending van het artikel 6 EVRM aangenomen omdat de kantonrechter bij het vaststellen van de huurprijs niet zelfstandig wilde onderzoeken of er sprake was van bodemverontreiniging (een factor bij het bepalen van de huurprijs) en het standpunt van de Gedeputeerde Staten daarover zonder meer overnam. Dit ondanks het feit dat de partijen van mening verschilden over de vraag of er inderdaad sprake was van bodemverontreiniging.

Toegepast op de beroepsprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de beroepsprocedure bij de Raad van State meent verzoeker dat deze procedure geenszins voldoet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de Raad van State diende ambtshalve over te gaan tot een onderzoek van alle feiten relevant voor deze zaak. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan binnen het kader van artikel 39/2 par. 2 eigenlijk niks doen. Zo kan de Raad niet nagaan of de feiten wel juist zijn geïnterpreteerd en de minister tot een beslissing is gekomen die het algemeen belang dient (algemeen belang hangt af van de krachtsverhoudingen op het ogenblik - zie *surpa*). Dit is toch wel een van de kerntaken van een rechtcollege dat ze voldoende en afdoende kennis verzameld met betrekking tot het rechtssubject. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan dit niet doen. De Raad dient conform artikel 39/2 par. 2 niet na te laten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zal zich gebonden geachten aan het oordeel van de Minister. Onder deze omstandigheden kan volgens het EHRM niet worden gezegd dat verzoeker toegang heeft tot een rechtelijke instantie die een toereikende bevoegdheid had. Er kan in die zin verwezen naar de zaak *Chevrolet t. Frankrijk* (EHRM, 13 februari 2003 par. 81-83).

Verzoeker is aldus van mening dat het artikel 47 van het Handvest van de Raad en dus artikel 13 EVRM voor Vreemdelingenbetwistingen de plicht oplegt te motiveren waarom de argumentatie van verzoeker zoals gesteld in zijn verzoekschrift en mondeling uiteengezet tijdens de korte zitting niet gevolgd dient te worden.

De beslissing is aldus gegriefd door een schending van artikel 13 EVRM."

Uit de uiteenzetting blijkt dat de verzoekende partij kritiek uit op het beroep dat openstaat bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Volgens de verzoekende partij kan de procedure voor de Raad niet gezien worden als een daadwerkelijk rechtsmiddel. De verzoekende partij stelt dat zij recht heeft op een beroep met volle rechtsmacht en dat de principes van artikel 6 EVRM en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie rechtstreeks van toepassing zijn. De verzoekende partij geeft een uiteenzetting over het begrip "volle rechtsmacht" en ondersteunt haar betoog met rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens omtrent de toepassing van artikel 6 EVRM. Zij stelt dat de invulling van artikel 47 van het Handvest gelijklopend is en een grondrecht vormt in het Europese gemeenschapsrecht. Uit deze bepalingen volgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet overgaan tot een onderzoek van alle feiten die relevant zijn voor deze zaak en dient te oordelen met "volle rechtsmacht".

2.2.2. De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij zich niet kan beroepen op een vermeende schending van artikel 13 EVRM, daar het artikel geen rechtstreekse werking heeft en bovendien alleen maar kan geschonden worden indien de schending van een ander artikel van het zelfde verdrag wordt aangetoond. De verwerende partij laat overigens gelden dat niet wordt aangetoond dat het annulatieberoep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zoals omschreven in artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet geen voldoende waarborgen zou bieden ter vrijwaring van de rechten van de verzoekende partij. Voorts citeert de verwerende partij uit een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De verwerende partij stelt vervolgens dat artikel 47 van het Handvest geen directe werking heeft en geen bindend rechtsinstrument is. Tot slot stelt de verwerende partij dat in casu artikel 6 EVRM niet van toepassing is en wijst ze op de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2.2.3. Vooreerst wijst de Raad verzoekster erop dat, om ontvankelijk te zijn, een middel dat uit de schending van het artikel 13 EVRM is afgeleid, moet aangeven welk ander door dat Verdrag gewaarborgd recht dreigt te worden geschonden. Weliswaar wordt artikel 13 EVRM aangevoerd in samenhang met artikel 6 van datzelfde verdrag; toch kan te dezen artikel 6 EVRM niet dienstig worden aangevoerd. Immers vallen betwistingen in verband met de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen buiten de toepassingssfeer van artikel 6, eerste lid van het EVRM (EHRM 5 oktober 2000, Maaouia/ Frankrijk (GC), nr. 39652/98, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; VANDE LANOTTE, J. en HAECK, Y. (eds.), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409). Artikel 13 EVRM en 6 EVRM werden bijgevolg niet op dienstige wijze aangevoerd.

Voorts is het de Raad niet duidelijk hoe de beschouwingen van de verzoekende partij de eventuele nietigverklaring van de in casu bestreden beslissing zouden kunnen verantwoorden, en verder, wat het belang van de verzoekende partij is bij de door haar geuite kritiek. Dit te meer nu de verzoekende partij nalaat uiteen te zetten en te verduidelijken welke feiten en omstandigheden een andersluidende beslissing dan de in casu bestreden beslissing zouden kunnen rechtvaardigen of een andere beslissing zouden teweegbrengen.

Evenmin toont de verzoekende partij aan dat het annulatieberoep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen – zoals omschreven in artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet – geen voldoende waarborgen zou bieden ter vrijwaring van haar rechten. Ter zake merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de afdeling wetgeving bij de Raad van State reeds heeft gesteld dat het rechterlijk beroep dat kan worden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen prima facie beantwoordt aan de vereiste van daadwerkelijke rechtshulp in de zin van artikel 13 van het EVRM (*Parl. St.*, Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 323). De verzoekende partij brengt geen gegeven aan om dit standpunt te

weerleggen. Tevens heeft het Grondwettelijk Hof in haar arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 (BS 7 juni 2008) in verband met het al dan niet bestaan van een discriminatie tussen rechtzoekenden die beschikken over een beroep met volle rechtsmacht en deze die slechts over een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikken, in zijn overweging B.16.3. gesteld:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat daarbij na of de aan zijn toezicht voorgelegde overheidsbeslissing de vereiste feitelijke grondslag heeft, of die beslissing uitgaat van correcte juridische kwalificaties en of de maatregel niet kennelijk onevenredig is met de vastgestelde feiten. Wanneer hij die beslissing vernietigt, dient de overheid zich te schikken naar het arrest van de Raad van State: indien de overheid een nieuwe beslissing neemt, mag zij de motieven van het arrest dat de eerste beslissing heeft vernietigd niet negeren; indien zij in de vernietiging berust, wordt de aangevochten akte geacht nooit te hebben bestaan (vergelijk : Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Kingsley t. Verenigd Koninkrijk, 7 november 2000, § 58). Bovendien kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980, de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing bevelen, in voorkomend geval door uitspraak te doen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De Raad kan tevens, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/84 van dezelfde wet, voorlopige maatregelen bevelen. De rechtzoekenden beschikken derhalve over een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg, voor een onafhankelijk en onpartijdig rechtscollege, tegen de administratieve beslissingen die op hen betrekking hebben. Artikel 39/82, §2, ingevoegd bij het bestreden artikel 80, heeft niet tot gevolg dat het op onevenredige wijze de rechten van de betrokken personen beperkt.”

Voorts merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de verzoekende partij ook niet aantoonde in welke mate het wettigheidsonderzoek gevoerd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen haar belangen zou schaden.

Wat de schending van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie betreft, dient de Raad vast te stellen dat dit Handvest geen enkele wettelijke status heeft. Het is een politieke verklaring en geen juridisch bindend document, zodat de schending van voormelde bepaling niet dienstig kan worden aangevoerd. Doordat het Verdrag van Lissabon op 13 december 2007 ondertekend werd, zal het Handvest een wettelijke status krijgen. Het Verdrag van Lissabon treedt pas in werking als het door alle 27 lidstaten geratificeerd is. Zolang dit niet gebeurd is, is het handvest geen bindend rechtsinstrument (zie ook RvS 4 februari 2008, nrs. 2.058 (c) en 2.056 (c)).

Tot slot blijkt uit de uiteenzetting van de verzoekende partij dat de verwijzing naar artikel 17 van het Handvest een materiële vergissing is en dat artikel 47 van het Handvest bedoeld wordt.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending van de redelijke termijn aan. In de uiteenzetting van het middel voert de verzoekende partij de schending van artikel 6 EVRM aan.

2.3.1. De verzoekende partij stelt dat de administratie beslissingen dient te nemen binnen een redelijke termijn. In casu heeft ze een aanvraag op basis van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet ingediend op 6 juni 2005, maar de verwerende partij heeft pas op 29 augustus 2008 een beslissing genomen. Het stellen dat er een behandelingstermijn noodzakelijk is voor het onderzoek van het dossier gaat niet op. Een termijn van 24 maanden is geen redelijke behandelingstermijn. De verzoekende partij vervolgt dat in casu artikel 6 EVRM geschonden is en motiveert waarom artikel 6 EVRM toepasselijk is.

2.3.2. De verwerende partij laat vooreerst gelden dat de gemachtigde van de federale minister van Migratie- en asielbeleid na grondig onderzoek en gelet op de elementen eigen aan de zaak, geheel terecht en binnen een redelijke termijn besliste dat de aanvraag om

machtiging tot verblijf onontvankelijk is. De verwerende partij vervolgt dat zelfs wanneer het onderzoek en de behandeling van de aanvraag niet binnen een redelijke termijn geschieden – quod certe non – dit nog niet de nietigverklaring van de bestreden beslissing zou kunnen verantwoorden.

2.3.3. De Raad benadrukt dat het bestuur elke aanvraag om machtiging tot verblijf afzonderlijk dient te behandelen. Er dient bovendien op gewezen te worden dat de Vreemdelingenwet geen termijn voorziet waarbinnen aanvragen die overeenkomstig artikel 9, derde lid van dezelfde wet werden ingediend, moeten behandeld worden. Het kan de administratie niet ten kwade worden geduid de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen. De verzoekende partij toont verder niet aan welk belang zij heeft bij het aanvoeren dat de bestreden beslissing eerder had moeten worden genomen. Een eventuele schending van de redelijke termijn zou hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf in hoofde van verzoekster zou ontstaan (RvS 18 februari 2008, nr. 179.757). Betreffende de ingeroepen schending van artikel 6 EVRM, herhaalt de Raad dat betwistingen in verband met de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen buiten de toepassingsfeer van artikel 6, eerste lid van het EVRM vallen (EHRM 5 oktober 2000, Maaouia/ Frankrijk (GC), nr. 39652/98, *CEDH* 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; VANDE LANOTTE, J. en HAECK, Y. (eds.), *Handboek EVRM*. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409).

Het derde middel is ongegrond.

2.4. Noch in het verzoekschrift, noch in de repliekmemoirie werd een gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven april tweeduizend en negen door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. BEELEN.